JURNALUL®

S.F.

Nr. 50 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

EDITORIAL

Prin tradiţie la sfîrşitul fiecărui an se face un bilanţ în urma căruia se poate aprecia dacă a fost un an fast sau nu. Pentru sf-ul românesc se pare că 1993 a fost unul dintre cei mai buni ani şi aş enumera numai patru festivaluri mari -**Papillan, Quo Vadis?, Pozitronic, Helion** – o tabără internaţională de creaţie - **Atlantykron**, peste 200 de cărţi, reviste şi fanzine şi nu în ultimul rînd primirea dreptului de organizare a Euroconului. Dacă adăugăm numeroasele emisiuni de radio şi televiziune existente (15), precum şi paginile în care se publică săptămînal sf putem aprecia că fandomul romanesc este într-un moment de *genială expansiune.*

Am spus: se pare fiindcă, dacă lucrurile stau bine pe plan publicistic (şi nici măcar acolo după unele aprecieri doar 1 din 6 cărţi meritînd să apară) pe plan organizatoric situaţia este deosebit de gravă desele suprapuneri ale manifestărilor (aş aminti numai acea Sedinţă ARSFan cu Zilele Pozitronic şi suprapunerea Salonului de BD Craiova 93 cu PloCon-ul) precum şi modul lor de organizare (aş aminti PloCon-ul) fiind de natură să îngrijoreze. La acestea s-ar adăuga şi modalitatea ciudată în care FNTSF coordonează aceste manifestări şi aş sublinia faptul că doar la unul din festivalurile mai sus amintite au participat reprezentanţi ai Comitetul de conducere. E posibil ca acest lucru să fie din cauza lipsei de fonduri, dar cred că la doi ani de la înfiinţarea sa, Federaţia *ar fi trebuit* să-şi folosească forţa umană de care dispune, fie şi numai pentru cotizaţii (o eventuală condiţie pentru participarea la tabăra Atlantykron) deşi nu prin cotizaţii se poate rezolva problema financiară , ci prin sponsorizări

În acest climat de efervescenţă publicistică, de dezorganizare, lupte între generaţii , conflicte de grup sau individuale, Jurnalul SF a trebuit să-şi facă pîrtie şi lucrul cel mai greu, să reziste . Şi nu cred că sînt multe reviste literare săptămînale în ţară care să fi rezistat fără sponsorizare. De aceea aş vrea să mulţumesc tuturor celor care au fost alături de noi şi în primul rînd generaţiei 90 căreia îi dedic acest număr.

Adrian Bănuţă

Generaţia '90 biografii

Ionuţ BĂNUŢĂ

Lumina lunii am văzut-o (pentru că m-am născut la 4 dimineaţa) pe 5 ianuarie 1970;

Am trecut prin trei cenacluri: "Pozitronic" ("Geneze")-Buzău; "Pospectart"- Bucureşti; "String"- Bucureşti.

Primul premiu pentru grafică l-am obţinut în '89, iar debutul l-am avut în 1990 în almanahul "Contemporanul".

În 1991 scot revista "Zona crepusculară" (titlul nu-mi aparţine), dar contabilul dispare cu banii şi revista rămîne la numărul 1.

Am publicat grafică sau diverse articole în "Quasar", "Anticipaţia", "Jurnalul SF", "Bursa de Est", "Jurnalul de Craiova", almanahul "Ştiinţă şi Anticipaţie", antologia "Imperiul oglinzilor strîmbe". În '93 am făcut prima mea copertă de carte: "Lumii îi spuneau pădure"- U. K. Le Guin.

Am tradus din franceză şi probabil că o s-o mai fac în limita timpului disponibil (care-mi lipseşte tot mai mult).

Aurelius BELEI

Balanţă, 22 de ani, membru fondator al cenaclului SFera.A debutat cu proză în numărul 7 al JSF. Este unul dintre debutanţii care şi-au confirmat debutul obţinînd anul acesta premiul I la grafică (Giurgiu), premiul Quo Vadis? pentru proză şi premiul III Helion.

Cristian HRISCU

- La periferie? 27 aprilie 1976?Brrr, se cutremură ghimoxul clătinîndu-şi trompele subţiri prin aer. Şi care va să zică acolo s-a născut! E dezolant, domnule, îi mai spuse secundului apoi ,întorcîndu-şi privirea spre inculpat, nu îşi putu reţine un tremur de degust văzîndu-i părul încîlcit şi ud. Întinse braţul , agăţă cu unul din cîrlige revista, semănînd mai degrabă cu un pergament, ce se vedea în pumnul încleştat al tînărului şi aplecîndu-se deasupra silabisi - Jurna-lul SF nr 50.

- Aha, eşti şi tu sfeu, mormăi satisfăcut, ia zi unde-ţi prezinţi aberaţiile ?

- Cenaclul Quasar, sector planetar Iaşi..

- Scuipă tot creatură, îl îndemnă ghimoxul *mîngîindu-i* părinteşte ceafa.

- Cristian Hriscu, în 5 septembrie 1993 am luat legătura cu Quasarul, iar în perioada 24-26 septembrie la Zilele Pozitronic am făcut primul sabotaj. Juriul prezidat de Mihail Grămescu mi-a acordat premiul special pentru valoarea artistică a textului *Zăpadă şi lupi.*

- Aşa băiatu'! E mult mai bine, îl lăudă, mîngîindu-i din nou ceafa. Şi ce ştiţi despre noi ,mă?

-Mai nimic, doar supoziţii, şopti tînărul.

.- In regulă băieţi, reciclaţi-l!

Şi făcînd un gest aristocratic cu mîna adougă - apoi trimiteţi-l înapoi, oricum e irecuperabil. Sau nu! Să-i mai dăm o şansă. Duceţi-l în biblioteca noastră să vadă ce-i ăla SF.

Lucian DĂNILĂ

Lucian Dănilă, 15 ani, elev al Liceului de Artă din Tulcea şi preşedinte al cenaclului Milenium.A debutat cu bandă desenată şi grafică în JSF. Recent a obţinut locul II la Salonul de BD Craiova 1993.

Ionuţ EPURE

Născut la 23 iunie 1976. Elev la Liceul M Eminescu, clasa XI A. A debutat cu grafică în Bursa de Est la pagina rezervată Quasarului. Face parte din cenaclu Quasar din luna mai. Alte pasiuni sportul, dansul şi filatelia.

Kamikaze

Adrian Iclozan

CENZURAT

– Născut acum 21 de ani în decembrie, Capricorn atipic, primul decan

– Student al Facultății de Fizică (anul 2)

– Oltenița, orașul în care a făcut ochi, a fost leagănul copilăriei președintelui Iliescu

– Debut literar în JSF nr. 26

– Temperament flegmatic , 172 cm, 78 kg

– Calități -scrie puțin, agreează sf-ul, heavy-metal,timid cu femeile, funciarmente cinstit,speră să termine facultatea

– Defecte:nu este/a fost membru într-un cenaclu sf, doarme mult, uneori înjură

– Pasiuni : Andreea Esca de la TV-SOTI (pasiune neîmpărtășită)

... pierderii în mulțime, sublimînd în accese de mizantropie. Bătrînul de sub bărbia mea pute a decrepitudine. Praf și iz de urină veche îmi invadează nările. Furie încă reținută, dar brațul îmi zvîcnește, lovește ceva tare și simt durere. Mașina oprește în stație. Oamenii sînt absurzi, vor înăuntru, cu o încăpățînare adînc înfiptă în țestele pustii, iar chipurile lor late sînt măștile tumefiate ale abrutizării la care îi supune mizera lor existență de epruvete. „Mai sus, mai sus!" E grasă, hălci de carne înotînd în transpirație și jeg. Imaginîndu-mi un topor despicîndu-i țeasta mă simt mai bine, cu toate că duhoarea treciului alb-sîngeriu împrăștiat pe geamuri m-ar sufoca pînă la urmă. Ce cald e și putred, totul! Prin sticla opacizată disting viermi hipertrofiați scurmînd pămîntul, depozite mobile de fecale dospind la soare. Foetuși avortați în haznaua lumii, ce lipsă de sens în persistența voastră tîrîtoare, lungă și umedă ca o dîră de melc, căreia îi spuneți viață, ziua de mîine fi-va oare la fel de puturoasă ca și cea de ieri? De ce nu vă aruncați în cuptoarele crematoriilor, în băi de acizi, borhotul în ebuliție al acestei lumi sînteți voi și el sporește odată cu rata natalității. Cîndva, cînd instinctul de conservare va ceda condiționării psihice, mîinile mele învelite în folie aseptică vor despica cu degetele-bisturie carnea voastră cangrenată, hoiturile voastre scîrnave. Iar flegma mea vă va descompune în bălți de reziduuri organice pe care le voi colecta în cisterne de beton, spre a nu contamina pămîntul. Ce cur imens are ăsta de lîngă mine!

***

Dincolo de peretele de sticlă, a cărui rezistență o concura pe cea a oțelului, decorul era similar celui dintr-o cameră de gazare: omul legat de scaun cu corzi de cauciuc avea ace înfipte în antebrațe și senzori bioelectrici lipiți de tîmple și, aproape curios, nu se zbătea. Lumina lămpilor de o mie de wați îi ardea retina fără ca el să se poată apăra-pleoapa îi erau fixate cu ochelari cu lentile aderente la care mîinile lui nu puteau ajunge. La intervale de durate aleatoare lumina se stingea și ecranul din fața lui, pînă atunci opac, se umplea de imaginile unei realități trecute, de care ființa din scaun se înstrăinase de mult. Atunci, pereții celulei înăbușeau urlete de animal și aerul se încărca brusc cu sarcini electrice.

***

Cînd s-a urcat în stația de sub Centrul Civic în vagon erau deja prea mulți și astfel, era de așteptat ca prezența lui să stîrnească proteste – totuși nimeni nu protestă, nici femeia tînără în colanți negrii, căreia vîrful obiectului învelit în husă, pe care cel abia urcat îl ținea ca pe o armă, îi pătrunse, cu totul accidental, între fese, nici individul bine îmbrăcat, cu figură de agent de asigurări, care avea probleme cu respirația, în fine, nici măcar puștiul anemic cu tenul devorat de acnee. De vină erau probabil, ochii lui, tulburi și lipsiți de mobilitate sau, poate, firul subțire de salivă scurgîndu-i-se în colțul gurii.

Curînd, neoanele de pe pereți deveniră o linie continuă mov-albăstruie iar zgomotul crescu treptat, estompînd înjurătura insului bine înbrăcat care își terminase rezerva de aer și fosnetul produs de adolescentul sfrijit frecîndu-se între picioare. Ane-Marie se retrase către fundul vagonului ca să-și verifice integritatea colanților, ignoră ocheada scîrboasă a unui militar în termen și muri fără să-și dea seama atunci cînd glontele pornit din arma acoperită de husă îi sfărîmă occipitalul și, traversîndu-i craniul, ieși prin orbita stîngă. Înainte să se nască țipete, jumătate din pasageri își risipiră creierii pe geamuri. Restul pieriră odată cu cel care abandonînd Remington-ul golit de muniție, acționă detonatorul încărcăturii de 20 de kilograme de TNT pe care o avea în rucsacul de la spate.

***

Expeditor: Departamentul pentru Analiza și Controlul Delictelor Sociale Majore

Către: Președintele Republicii

Domnule Președinte,

Deoarece în cursul ultimei perioade-limită de 6 luni nu a avut loc nici un Delict Social Major (DMS) iar la anumite nivele decizionale ale Administrației de Stat, ca de, altfel și în rîndul cetățenilor de rang social zero, a apărut un curent de opinie favorabil ideii de desființare/reducere de personal și activitate în cadrul/Departamentului nostru, cu toate consecințele extrem de grave pentru siguranța și existența națiunii noastre pe care le presupune un asemenea act, ne facem datoria de a vă informa că am luat hotărîrea activării procedurii standard în scopul obținerii unui DMS. În acest mod, asigurăm existența și menținerea în atribuții a Departamentului pentru următorii 4 ani, marjă temporală suficientă pentru ca, prin efect de avalanșă (eliberarea unor tensiuni sociale în directă conexiune cu DMS inițial) alte DMS să apară spontan. În cadrul procedurii standard sînt folosiți subiecți umani programați prin rutina 3-HPAV(hipnoză asociată cu pseudosinestezie indusă audio-vizual) care au misiunea să...

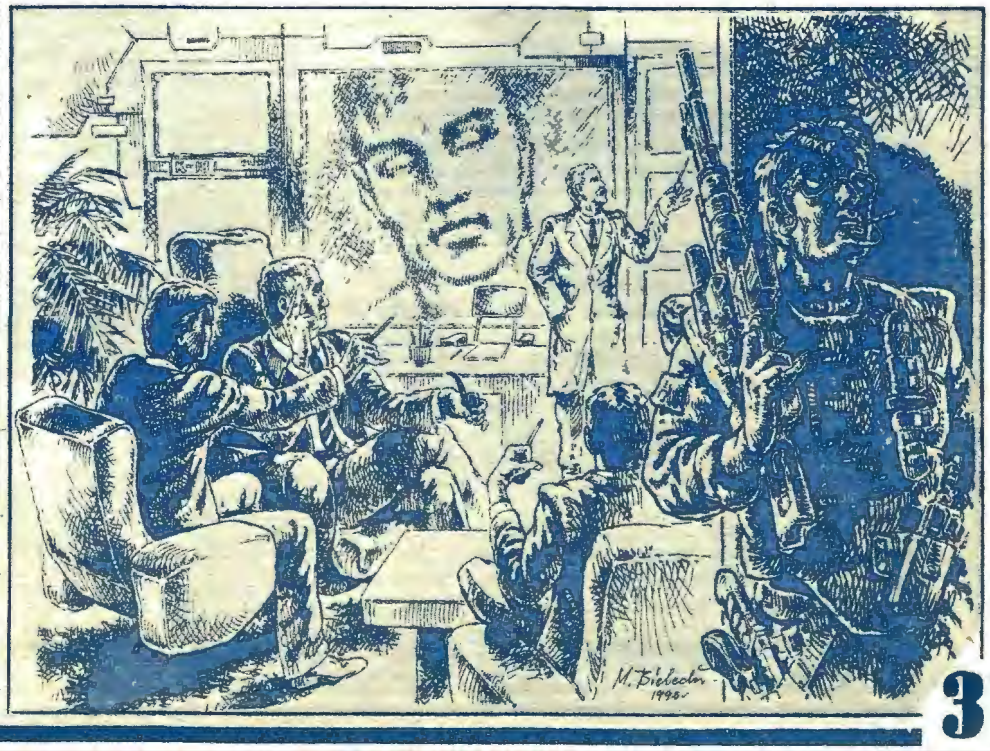

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustațiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Horațiu Olimpiu RĂDULESCU
Culegere: Doina PREOTU
Corectură:
Mihaela VANEA
Montaj offset:
Daniel STĂNICĂ, Mariana SEBE
Jurnalul S.F. este înscris
în Catalogul Presei la poziția 2.128
Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET
Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marian TUCĂ

Ana-Maria NEGRILĂ

CÎND ÎNGERII SE PRĂBUŞESC

Travis e un ţotoi de caracter şi un profesionist şi nu-i plac oamenii care întîrzie. Poate că nu-i plac oamenii deloc.

-Ne cracim de pefte doua ceafuri pe zidurile aftea fi nava, ioc, îmi spune ridicîndu-se din iarba udă. Începe să-şi spele implanturile audio ajutîndu-se cu labele.

La orizont se strîng nori cenuşii ca zidurile metalice ale unui purgatoriu plutitor.

-Azi nu mai vine nimeni, îmi spune iar. Nici o nava. Nici de pe continent, nici din alta parte. Nici un agent MALA. Fi de data afta am avut noroc.

O ia înainte pe potecă, fluturîndu-şi coada la un unghi de 50 de grade faţă de axa corpului. Are probleme cu unul din biocipurile care-i garnisesc scăfîrlia, dar asta nu-l împiedică la trăncănit. Nu-l împiedică prea mult, vreau să spun. Vorbim despre lucruri banale, parcă doar pentru a ne pierde timpul. În realitate nu sîntem chiar atît de liniştiţi: dacă RR-ii se prind că ne-am dat la fund în mănăstirea asta , am băgat-o pe mînecă. Ăia de la MALA îşi bagă trompele peste tot şi dacă îl iau pe Ki în colimator, ne-am ars.

La fe-reaf-f-tra unde doa-r-r-me o pi-fi-ca,
Toti per-r-r-etii fint nu-mai u-r-r-echi",
fredonează Travis.

Biserica.

Blocuri masive de piatră nefasonată, grafitti, din loc în loc sculpturi: sfinţi cu priviri adormite sau uşor bovine ţin bastoane de base-ball în mîinile protejate de mănuşi ghintuite; pe portal - sibilele vestind venirea lui Isus în portavoci falnice cu emailul cojit, Iosif şi Arineta legaţi cu sîrmă ghimpată, un urs străpuns de ghimpii unui trandafir vopsit roşu; deasupra, prăfuită, o inscripţie: SENZOSTARS.

Mai văzusem de nenumărate ori emblema cu ursul şi trandafirul, dar atunci nu mă gîndisem la haidamacii Rozei Roşii.

*

Era grindină în ziua în care Otto - Marele Mahăr - a intrat în biroul lui înconjurat, ca de obicei, de cele şapte gorile ce dădeau pe-afară de cîte grefe musculare le plătise la negru în clinicile clandestine. Ghinionul meu că tocmai atunci mă aflam pe-acolo şi-i gîdilam fişierele *"Top Secret"* ale prăpăditei ăleia de rîşniţă de generaţia a şasea. Că dacă era mai nou mă bungheam eu rapid cum venea chestia şi mă tiram pînă să-i pice fisa fraierului. Da' aşa m-a prins, cum s-ar spune, cu mîţa-n sac (scuze Travis ! a fost fără intenţie). I-am bălmăjit eu cum că habar n-aveam că era interzis măcar să-l şterg de praf, dar asta era gargară. Spre stupoarea mea, boss-ul nu numai că a rămas calm, dar mi s-a părut că îmi aruncă o privire atît de blîndă, atît de... nu ştiu cum să vă fac eu să pricepeţi, atît de... în sfîrşit de-mi venea să-i iau mîna să i-o pup - cum am văzut eu prin filmele alea vechi italieneşti de-acu' 'jdă mii dă ani - şi să-i zic cu lacrimi de căinţă în ochi: "Iartă-mă ,că n-am ştiut ce fac !" Apoi, cu vocea lui de rahat tăvălit prin miere, mi-a susurat direct în trompa lui Eustache :

- Urăsc violenţa, ador margaretele şi violetele de Parma şi pot aranja să-ţi fie vîndute cotletele în următoarele cinci secunde. N-o fac, pentru că nu sînt un om rău. Aşa că bagă-ţi şaua bicicluiui sub cur şi evaporă-te! Sînt generos şi-ţi voi lăsa zece minute avans înainte de a-mi asmuţi vînători, mi-a mai şoptit el binevoitor.

M-am simţit ca şi cum ar fi trebuit să mă tupilez într-un tomberon, iar apoi să-i nituiesc capacul. Mi-am muşcat buzele ca să ies fără să mă grăbesc - nu voiam să-i dau nici măcar satisfacţia asta, am ocolit lifturile principale, apoi am forţat cu o cartelă falsificată uşa de serviciu. Pe scara din spate era destul de întuneric, treptele tocite alunecau, lumina ţîşnea în fascicule prăfuite prin crăpăturile pereţilor - amintiri ale cutremurului din '52 . Moloz, zdrenţe, bucăţi contorsionate de metal topit, cabluri smulse. Nici măcar stupidele gorile ale lui Otto nu s-ar fi aventurat să-şi riste viaţa coborînd pe acolo .

În stradă era linişte. Doar cîţiva vînzători de gablonzuri şi ciorchinii de tipe aferente.

Am început să alerg. Pe lîngă supermagazinele din centru, pe lîngă primăria construită în '53, pe lîngă ruinele vechii primării, pînă în halele din fostul metrou suberan. Pe acolo nu treceau maşini şi-mi puteam pierde urma. M-am amestecat în mulţime. În tunelul central era înghesuială. Sistemul de iluminare nu mai funcţiona de mult. Doar lumina de avarie şi neoanele pîlpîinde ale reclamelor.

Era prima dată cînd puneam piciorul acolo. Ki îmi zisese să mă fofilez înăuntru dacă aveam nevoie de el.

Pe tarabe se găseau de toate: fructe verzi hipertrofiate din cauza biostimulatorilor folosiţi aberant, *trigger drinks - uri* traficate, cutii de conserve fără cuiul de deschidere, vopsea galbenă - foarte la modă cu două săptămîni în urmă - în borcane de dulceaţă. N-aveam nici o leţcaie. Trebuia s-ajung la Bătrîn şi habar n-aveam cum.

Andras Tihamer – Ocsi

Deodată, mulţimea a început să se agite. Ceva o nemulţumea. Cîteva tarabe se răsturnaseră amestecînd cipurile cu noroiul dintre şinele ruginite. "Afară cu ei !", "Huo!", "La oase !" se auzeau din toate părţile. Nişte tipi bine îmbrăcaţi îşi croiau calmi drum prin înghesuială. Cu trandafiri roşii la butoniere. Cu arme vechi, bine întreţinute, în mîinile fără amprente digitale.

Pistoale. Colt. Walter. Browning. Tokarev. Denumiri desuete uitate de aproape toată lumea, dar nu şi de mine. Cît timp am stat sub taraba aia răsturnată mi-am tot privit palmele netede încercînd să-mi amintesc cum arătau cînd linia vieţii îmi mai aparţinea.

*

În biserică e întuneric şi un miros ca de pivniţă pluteşte pe de-asupra candelelor-scrot. Starețul se roagă în faţa unui poster al Sfîntului Gheorghe, julit din vreun anticariat. Încet, îşi înalţă capul, iar mîinile îi bat aerul căutînd un punct de sprijin. "Iar e beat", realizez instantaneu. Ne binecuvîntează cu un vag surîs bovin în colţul gurii.

La fel se întîmplase şi cînd ne arătase cu o zi înainte *holopaint-ul* aranjat de zugravii ăia nenorociţi .Nuanţe strălucitoare de verde, albaştru, roşu.

"Ştiu că sînteţi specialişti în arta medievală", ne spusese. "Compoziţia asta e atît de încurcată încît nu-mi dau seama dacă nu cumva contrazice canoanele prea-sfintei noastre Biserici. Aşa încît nu mi-ar strica o mînă de ajutor... O să ne înţelegem noi ."

Am acceptat după multe mofturi, deşi n-aveam altă alternativă mai bună. "Domnul să ne apere că sîntem păcătoşi", concluzionase Travis zdrobindu-şi nepăsător puricii de unul dintre stîlpii cromaţi ai altarului.

Ne aşezăm în strana din faţa *h-paintului*. Vizavi, cei patru zugravi stau de vorbă în şoaptă. Nici cu microfonul direcţional nu reuşesc să-mi dau seama ce plănuiesc. Au dispozitive de bruiere. Îmbrăcaţi ca animatorii din barurile homo sado-maso: cu mantii lungi, cu platoşe. Unul cu faţa arsă pe jumătate poartă o uniformă sudistă în cel mai pur stil retro, altul cu o cască gen Front de Boeuf şi-a

sudat pe umăr un vultur cu aripile întinse, ca al Sfîntului Ioan; al treilea poartă un costum de liliac - operă al Dumnezeu ştie cărui complex la care Freud nici nu visase; lîngă el stă ucenicul lui, un puşti care şi-a pictat iniţiala deasupra inimii.

Biserica se umple treptat, stranele din răşini transparente se ocupă. Călugării discută între ei fără să arunce nici o privire spre cei patru. Cărţile holo foşnesc prin microfoanele ataşate.

Altarul.

Un sfeşnic cu şapte braţe - degete rahitice, răsucite , ferecate în argint - luminează o ladă din imitaţie de lemn de brad "mîncat" de carii, întărită cu piroane din plastex. Pe una din laturi scrie "FRAGILE", cu litere chirilice. Un crucifix de cristal ciobit cu grijă, o spirtieră goală, un castron de ceramică plin cu seringi de plastic folosite, muşamaua găurită de acizi a altarului prinsă cu bandă adezivă la colţuri. Desenele cu vopsea galbenă acoperă icoanele. Zvastici , splash-uri, stele cu cinci şi şase colţuri, capete de maimuţe care-şi acoperă ochii, gura şi urechile. Nici un însemn al MALA.

"Eu fint faptura fi creatura Imparatului cel Vefnic, fint o gradina plina cu roade, plina cu pomi, "mormăie Travis.

Incantaţia îmi aminteşte de *h-paint*.

- La flujba de dimineata, Waine a ftat agatat cu capul in jof de fabia ftatuii Ffintului Fifinie, iar Dredd fi Jonah Hex au jucat table fi nimeni n-a zif nimic. Fi ftaretul f-a uitat la ei, dar n-a intervenit. Fe teme de tipii de pe continent. De-aia ne-a puf pe noi fa fcoatem caftanele din foc. Mai nou, Robin face exercitii de farituri din virful clopotnitei. Fara plafa.

- Şi care-i concluzia ?

- Nu pot fi agenti MALA. Cind f-au apucat de *h-paint*, tu nici nu vifai fa te uiti in fifierele lui Otto.

- Putem afla totuşi, despre ce-i vorba.

Travis nu mă mai ascultă. Începe să fredoneze extrem de fals:

Ba-a-rofani-i-i cu tip-ee-e fuu-u-mea-za doar pi-i-i-pe ,

Unde f-au duff-f oaff-f-fele ftramof-f-f-ilor ?"

Se face brusc linişte. Slujba s-a terminat. După sictiritul *"Ite missa est"* călugării se scurg spre ieşire, agitîndu-se ca sufletele din Purgatoriul Islandei. Îşi scot sutanele negre, strînse în talie cu benzi late reflectorizante, rămînînd în ţinuta de stradă. Cei patru trec pe lîngă noi.

- Ai citit **Otia Imperalia**? mă întreabă şoptit Wayne.

*

Cei doi nu arată prea grozav şi toate tatuajele din lume nu i-ar putea face să pară altceva decît sînt. Trepăduşi de mîna a paişpea.

Dirk se crede un Mujina - diavolul ăla de rangul doi şi-a grefat o mască din muguri de calciu cu divizare rapidă şi şi-a tatuat în dreptul inimii un trandafir uşor vizibil prin transparenţa vestei din plastic. O-Yuki poartă o jachetă de piele vopsită cu motive psihedelice,în alb şi roşu, cu nasturi metalici romboidali.

Noua lor găselniţă se numeşte Olive. O drogheză şi o tîrăsc cu ei peste tot. Au găsit-o într-un cartier *hightech*. O fraieră plină de lovele care umbla noaptea aiurea pe strada 13.

*

Începe să ningă. Din tavan cad cîţva fulgi şi se dizolvă clipocind în paharul cu conturul înceţoşat.

ZĂPADĂ.

O-Yuki ia zăpadă şi o îndoapă şi pe ea, apoi îi conectează mufele, o bagă în reţea şi... "Bye,bye !" Îi ocupă mintea cu altceva şi uită s-o şteargă.

Îi este teribil de somn. Vede viermi tîrîndu-se printr-un acvariu din sticlă neagră, oameni ţipînd, încurajîndu-i. Şi Dirk urlă ceva. Vocea i se aude înfundat de sub masca de calciu - un pui de găină ciocănind Morse în coaja oului.

*

Picha-picha.

Se aude sunetul unor geta pe imitaţia de lemn a podelei.

Mănăstirea apare cu zidurile ei înalte şlefuite grosolan. Martă proastă, un ciuruc de cîţiva ecu contrafăcut de nepriceputul ăla de O-Yuki. Îi plăceau senzo-jocurile. Înainte nu s-ar fi cuplat la aşa ceva, acum însă ... Se cuplează mai ales cînd o împing în separeurile jegoase ale speluncilor ordinare în care o închiriază cu ora. Mufa e atît de miniaturizată încît "clienţi" nici n-o observă.

Stomacul i se contractă ars de alcoolul prost rafinat. Nu a mai mîncat ceva de mult; îi injectează glucoză şi-i dau de băut doar cocteilurile dubioase ale lui Dirk. Suc de lămîie, laudanum şi multe cuburi de gheaţă.

Laudanum. Un cuvînt mic şi simpatic ca un citat latinesc. Sau chiar este? Ca un tip care vrea să pună mîna pe mulţi bani, un tip care a auzit de greacă şi latină, un tip urmărit de MALA şi care a pus laba pe nişte informaţii confidenţiale. Poate că jocul nu este totuşi chiar atît de tîmpit.

*

Holopaintul se află în dreapta navei.

Un pelican clocheşte în mijlocul unui trandafir alb înconjurat de îngeri cu delta-plane, un fluture împănat cu ace planează cu nonşalanţă deasupra unui urs coafat *punk*, sfîntul Ieronim sare şotronul lîngă mormîntul de la Ierusalim ţinînd în mînă un craniu cu cunună de trandafiri roşii ca un premiant, Frau Minne are părul împletit cu viermi, un călugăr doarme spînzurat de picioare lîngă un cal alb.

Mai jos un citat care nu e de găsit. O fi pe undeva, dar nu în **Otia Imperalia**. Stau în bibliotecă şi caut. Cîndva am fost şi eu unul dintre profesioniştii racolaţi de "The Middle Age Literature Association". **"Otia Imperalia"** e una dintre cărţile serioase. Nu se ocupă de mitologia creştină. Hagiografie, scrieri de mîna a doua contrafăcute de Călugărul-mucalit-de-la-schitul-Crîngul-cel-plin-de-răcoare. Texte criptice apocrife. Dar caut altceva. Un semn, o parolă. Un indiciu semiotic. Dar nu este decît o carte obişnuită, în latină, despre minunile din Dauphine.

Travis profită de ocazie şi mi-l plasează pe Iacoff Gulques. Vorbeşte cu însufleţire cam un sfert de oră, dar am ceva mai important de făcut.

- Poate ai dreptate, *" alita non fit avite liber"* , îmi spune. *Excufe me funny*! Nu te mai deranjez. Ar trebui f-o lafi balta. E clar ca efti pe o pifta grefita. Totufi vreau fa ftiu ce invirt tipii aftia. Poate ca dupa colt fta un barofan care imparte cocteiluri Molotov fi amortizoare pentru ciftigatori. Fi cum *"venerit admirabilif fieri in omnibuf qui crederunt"*, o fa traga un bairam pentru admiratori.

Se îndepărtează slalomînd printre pupitrele self-copyerelor "Scrib 2055". Din cînd în cînd adulmecă praful aromatizat de pe cărţile holo, pulverizat ca de obicei în zori pentru autenticitate. *"Morf omnibuf comunif "* îl aud mai spunînd. Se crede un fel de sfînt Sebastian cu numele lui Dumnezeu gravat în arabescuri pe protezele audio.

Răsfoiesc din nou cartea. Găsesc indicaţii despre un loc în care *"nemo omnibus sapit"*, ferestre la care apar zîne, turnul care-şi alungă paznicii, şerpii nemuritori din Lerins.

*

Mă gîndesc la slujbă, apoi - dintr-o dată - la sfîntul Simion; azi este sărbătoarea lui.

Biserica este împodobită cu pîini împletite, cu flori şi ghirlande din folie subţire de aluminiu şi cu vrăbii împăiate atîmate de candele în mult uzitatul *naturalist style*. Credincioşii au adus grîu, vin şi cocaină. În **"Fiziolog"** se spune că *"întîi şi întîi, cînd s-a făcut vinul - vrăbioiul l-a făcut"*.

- Ce-oi fi căutînd aici? îl întreb pe Travis.

- Daca nu-ti place, n-ai decit f-o ftergi pe ufa din dof ca doar pentru afta a foft facuta.

Şopteşte atît de tare încît se aude pînă în a treia sferă fixă din al nouălea cer.

- Se vede că iarăşi ai probleme cu implanturile şi asta te face mai tipicar decît de obicei. Adrenalin mi-a dat un profesionist de mîna a doua. Pariez că n-ai nici jumătate din subrutinele pentru autoapărare.

- Fper din toata inima ca n-o fa ai ocazia fa vezi ce pot! îmi replică dîndu-mi ocazia admirării orificiului sub-codal .

*

Chiar în faţa mea mea stă Wayne, adică atîmă de sabia statuii lui Sisinie. Cîndva voi scrie o carte - **"Swords of Love"** - despre creşterea şi prăsirea tehnicienilor de reţea.

Wayne .

Trebuie să-i vorbesc. Ochii mi se închid. Sper să nu mai am viziunile alea luminate *a giorno* în care rătăcesc la periferia unui oraş. Tipilor, faza e nasoală! În **"Who's who"**-ul din '45 am citit că numai paranoicii visează obscenităţi în timpul serviciului divin. Ultima viziune am avut-o pe cînd mă mai aflam în sala de mese. Eram lîngă nişte ruine printre care se plimbau cocori şi cai albi. Tocmai mă simţeam complexat ca singurul animal înzestrat cu raţiune, cînd m-am întîlnit cu un urs roşu.

- la-o pe altă parte. Pe aici face *jogging* Masca-de-calciu-călare-pe-viermi-de-1,30-metri-lungime. Sens unic.

M-am întors din drum şi m-am înfipt într-un morman de zăpadă.

- la te uită! A început să ningă, am remarcat eu inteligent.

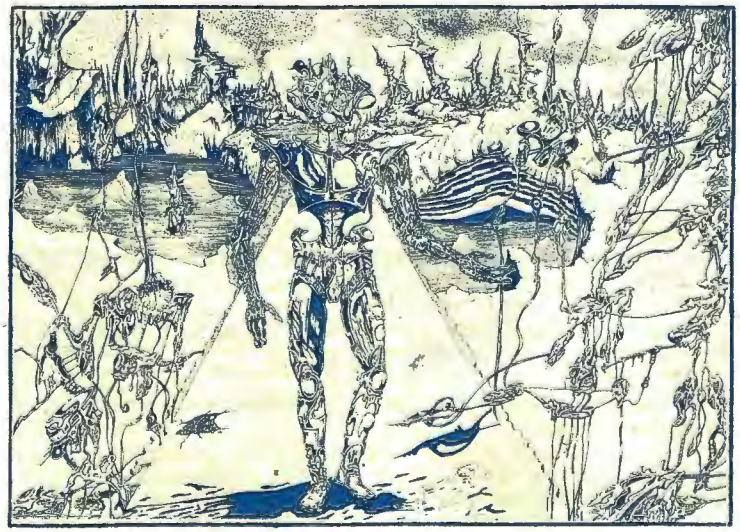

Andras Tihamer – Ocsi

Ursul mă tot urmărea.

- Iar te "înzăpezești"? mi-a spus. Ce-ai zice de-o plimbare?

N-am avut nimic împotrivă. Am șters-o împreună cu ursul pe care-l chema Fielding-Trandafiru' Roșu.

- Știi c-am fost judecător principal - o slujbă jegoasă la Westminster; da' am fluierat într-o ședință a guvernului, mi-a spus. Aș putea scrie o carte despre asta.

Din spatele unor containere de gunoi se auzea muzică. Localizăm casa: o fațadă plină de vinișoare roșii, o firmă strîmbată după moda actuală: **"Videoteque-club '45"**, o morișcă ruginită scîrțîie în vîrful acoperișului. Înăuntru dansează cîteva perechi. Bi sau monosex. Învăluite în smog. M-am îndesat într-unul dintre separeuri. Acolo - o tipă cuplată la un senzojoc și un gagiu cu fața ca de ou.

*

Și totul dispare. Viziunea se încheie. Revelatoare. La fel de revelatoare ca și **"Otia Imperalia"**.

Am mai avut și altele la fel. Ultima a fost cînd am sosit la mănăstire. Stăteam în ploaie lîngă un vechi grup statuar: un șpan enorm ce străpungea carlinga unui avion de vînătoare *"Delta"* bucăți ruginite și contorsionate de tablă parțial topită. Pe o latură cineva desenase un copac cu vopsea reflectorizantă galbenă ce cursese; pe celelalte laturi praful și murdăria formaseră o crustă ce abia se mai vedea de sub mucegaiul verzui. Atunci m-am gîndit să-mi caut o chilie izolată, un loc în mijlocul mării.

*

Am ieșit din hale o dată cu valul furibund al mulțimii și m-am strecurat într-un bar pe transversala a treia, dar m-au găsit și acolo. Au dat năvală agitîndu-și armele retro, modificate. Neoanele explodau cu pocnete seci. Barmanul s-a prăbușit peste tejgheaua cromată a barului cu o gaură în mijlocul frunții. RR-ii trăgeau în sticlele colorate ale ferestrelor. În oglinda-tavan. Am șters-o prin ușa din spate. Mi-am pierdut urma în dreptul barăcilor din Portul Vechi.

*

Grupul statuar era cel de-al doilea punct de întîlnire indicat de Ki.

L-am găsit acolo îmbrăcat în mantaua lui militară anti-glonț. "Ai niște informații pentru mine", mi-a spus. "Ai și o mică problemă. Dacă Otto ar fi știut că mă cunoști nu ai mai fi ieșit viu de-acolo. Ești un tip norocos."

Am plecat împreună la anticariatul de lîngă biroul lui Otto. Nu s-ar fi gîndit niciodată să mă caute acolo. Ki mi-a făcut legătura cu Adrenalin Madhaler, nu l-a lăsat să mă stoarcă pe veresie, dar a avut grijă să-și vireze în cont partea leului din toată afacerea. I-am plasat un rezumat al dosarelor lui Otto, Ki a discutat cu cine trebuia și conturile noastre au crescut neașteptat de mult. Adrenalin mi-a făcut rost de Travis care trebuia să mă scoată din rahatul în care intrasem. Un profesionist și - totodată - polița mea de asigurare.

*

Mă concentrez iarăși la slujbă. Preotul, fratele Ifeelyou, povestește legenda *Bătrînei-de-pe-Munte-care-mînca-vrăbii*. Cei patru se holbează la noi de parcă nu s-ar mai fi așteptat să ne mai vadă. Waine se ridică și se îndreaptă spre mine.

- Am auzit că te interesează *h-paintul* nostru, îmi spune mîngîindu-și liliacul ce i se lățăia pe pectoralii hipertrofiați.

- Și care-i problema?

- Știi că Merlin a transformat un os de balenă într-un trandafir. Dacă vrei să afli care-i șmenu' cu **"Otia Imperalia"** ... Fă-mi o vizită după slujbă.

Ceilalți trei mă privesc binevoitori în stilul *"do or die"*.

Wayne pleacă. Travis mă privește indiferent cum mă ridic și ies. Un șir de capete rase în pătrățele ca niște table de șah sferice se întorc după mine. Afară plouă. În depărtare un rîu contorsionat și înnegrit ca un circuit ars. Travis apare brusc lîngă mine.

- Gîndește-te, îmi spune. Urful înfeamna ura, ffintul leronim fi craniul - vanitatea, Frau Minne fi calul alb - moartea fi putreziciunea.

- Nu se lipește nimic. Parc-ar fi legenda unui **Trickster** - un fals creator de lumi. Un gagiu care pune pe roate o afacere care nu-i prea merge. O rasolește rău de tot, apoi pune mîna pe un virus trăznet, pe o tipă trăznet care vrea ochi Zeiss Ikon și pe un cow-boy trăznet încurcat cu tipa și totul se lovește la fix.

- Dar cine o fi călugărul de lîngă calul alb?

Afară s-a făcut cald, pietrișul scrîșnește; ploaia s-a oprit. "Fe apropie cineva ", îmi spune Travis. Țințarii s-au strîns în jurul nostru și bîzîie excitați. *"We are too sexy"* - le place de fizicul nostru.

Din biserică se aud cîntece de slavă pe mai multe voci. "Fa mergem !" insistă Travis. " Poate aflam pina la urma ce-i cu *h-paintul* ala nenorocit !"

Ne îndreptăm spre chilia de sticlă polarizată a lui Wayne. Înăuntru este întuneric și nu pare să fie nimeni. Ieșim și ne îndreptăm spre biserică.

"Oli-ve fe lee-e-ga-na pe o pin-za de pa-ia-a-an-jen ,

Fi fii-i-nd-ca pin-n-za a ree-zif-tat ,

A mai ve-nit fi Batman !"

fredonează Travis, fără nici-o legătură cu ce se întîmplă.

Siluetele inconfundabile ale celor patru se decupează brusc din întuneric barîndu-ne drumul. Wayne înaintează. Travis sare și-l lovește în piept cu labele din spate; nervii și mușchii superbobinați îl transformă într-un proiectil viu de cinci tone-forță. Aud trosnetul sec al coastelor sfărîmate. Drake și Hex încep să tragă. Miroase a praf de pușcă, iar tuburile încinse ale cartușelor sfîrîie în iarba udă. "Fterge-o !"miorlăie disperat Travis. Mă eclipsez printre schelele din spatele bisericii.

*

Stă chircită pe podeaua de piatră , se destinde, începe să-și balanseze încet corpul cu grația unei dansatoare de hula, apoi mai repede și mai repede. De mult nu mai are ce face și-și dă seama tot mai greu de acest lucru. Își împarte gîndurile și existența între senzojoc și ... și atît. Strînge în mînă ciobul din sticla de șampanie pe care curva aia ordinară i-a aruncat-o în cap portarului de la "Unisex". Cît s-au făcut albie de porci, a avut timp să-l culeagă de jos. Ideea îi venise într-una din puținele reprize de lucidităte din barul '45. Cea mai haioasă chestie ar fi fost să le tragă o țeapă labagiilor ăștia doi că prea se dădeau roturnzi: s-o găsească țeapănă între șapte luminări. Înainte însă, tare i-ar mai fi plăcut să-i spargă mecla de calciu a lui Dirk , falsul Mujina.

Ionuț Epure

Se scobește în marsupiul jachetei sub care încă mai poartă rochia de mătase - cîndva de un roșu cardinal, cîndva de seară. Doar puțin praf alb. Rîde ca un croncănit de corb răgușit: "În senzo nu voi ști cînd o să plec..." Răsfiră degetele și praful se împrăștie pe podea.

*

După *"rendez-vous"*-ul cu Wayne am avut o nouă revelație: Cred că eu sînt călugărul din *h-paint*. Nu-mi dau seama cum de s-a putut întîmpla - coincidență sau nu - ca zugravii să fie de la MALA. Poate m-a turnat Ki. Poate totuși din întîmplare se aflau aici. Chestia este că trebuie să mă tirez cu urgență maximă. Și totuși Travis ar fi trebuit să se bungheasscă încă de cînd văzuse ursul și trandafirul de pe portalul bisericii. Fiindcă **el** e profesionistul, deși versurile îi sună mereu aiurea.

Afară totul pare în regulă. Cei patru de la MALA nu par să fi scos capul din găoace - în cazul în care Travis le-a mai lăsat vreo bucățică bună de așa ceva.

"Da', ia stai! Dacă fresca era un avertisment subtil că dacă nu eram atent o mierleam; așa, ca între oameni de litere, gagiii m-au anunțat că mi-au pus gînd rău, dar nu pe față, că nu se face! Un borfaș fraier e unu' care ar prefera să se numească Murphy și să locuiască în Limerick pînă nu e *răcit* definitiv ."

În chilia mea din sticlă polarizată totul e bine. Nimeni n-a aprins un flash în locul celor șapte luminări cu incandescență. Din mijlocul patului, Travis mă fixează cu o privire mai congelată decît a Sfinxului cînd era pe felie cu Oedip.

- M-ai avut, îi zic văzînd ceaslovul ce zace în mijlocul încăperii.

Titlul - **"Otia Imperalia"** - e scris cu chirilice aurii pe fondul de piele neagră. E suficient de voluminoasă pentru a putea conține un întreg arsenal, dar o deschid totuși. Înăuntru, o mulțime de comicsuri - numere desperecheate de dinaintea revoltelor contra multinaționalelor. Coperțile violent colorate poartă portretele stilizate, dar ușor recognoscibile ale celor patru. Pe un **"Batman"** cineva a scris de mînă: *"Olive te iubește"*.

-Tu ai adus țîmpenia asta? îl întreb.

- Da' cine credeai?

Mi se pare că aud pe cineva rîzînd ca un corb răgușit într-o cameră mică și întunecoasă.

- O fa ti-o prezint pe Olive, miorlăie el afectat.

Brusc îmi dau seama că totul e o țîmpenie. De fapt nu mă urmărește nimeni. Doar că i-am căzut cu tronc unei tipe numită Olive.

FIAT LUX!

Dintr-o dată se face lumină și știu că afară răsare un soare întîrziat de douăsprezece noaptea.

Mă reped la fereastra ce s-a decupat în zidul orb pînă atunci. Văd un cîmp - nici urmă de mănăstire - doar un videocîmp și un cal alb păscînd liniștit. Și, lîngă el, o tipă în rochie de seară din pixeli sîngerii mă privește printr-un ciob de dischetă cu cristale lichide.

Iceberg

Erau mulţi. Se incomodau unul pe altul. Din urmă veneau mereu alţii care să-i împingă înainte, obligîndu-i să înainteze, înspăimîntaţi, urlînd la ceilalţi cu glasuri răguşite în care se simţea tot mai des tremurul nesiguranţei. Frica animalică tinzînd să-i acopere pe toţi, înnebunindu-i, făcîndu-i să-şi piardă controlul. Glasurile care răzbeau cu greu prin şuieratul îngheţat, neiertător al furtunii. Asemeni lor erau mii, poate zeci de mii, destul de mulţi prinseseră ideea. Dar era prea tîrziu şi nu se ştia dacă aveau să reuşească să atingă pata verde, sclipirea tot mai palidă din faţă care însemna soarele şi vegetaţia. Erau mulţi şi totuşi o mulţime dintre ei apucaseră într-o direcţie greşită, acum erau păpuşi congelate în bătaia vîntului, la discreţia furtunii.

McConner îşi potrivi ochelarii de schior care-i fereau privirea de răpăitul în rafale, interminabil, al micilor proiectile îngheţate. Prinse cu mîinile înmănuşate cele două extremităţi de plastic ale scripetului şi-şi făcu vînt în gol cu o sforţare. Simţi în braţele încordate vibraţia firelor prin care, nu cu mult timp în urmă, circulau ucigătorii kilowaţi. Închise ochii şi aşteptă. În curînd va ajunge în vîrful următorului uriaş stîlp de tensiune şi împins cu brutalitate din spate va trebui din nou să sară.

* * *

Erau mulţi. Mulţi, foarte mulţi. Şi cădeau din cerul fără culoare, întunecat parcă de umbra unei păsări uriaşe ce se rotea la nesfîrşit. Cădeau continuu, monoton, adăugîndu-se fără simţire stratului gros, în creştere, de dedesubt. Nu se vedea nimic în jur la zece paşi, dar pînă departe, dînd o impresie de infinit, se bănuiau troienele masive cu coamele mereu schimbătoare sub suflarea vîntului.

Un vîrtej se roti în faţa cabanei pentru a dispare într-un nor de fulgi, în timp ce altul îi luă locul. Răsuflarea lui Bill Goldsmith aburea anemică geamul îngheţat, cu floricele de zăpadă în exterior. O lacrimă i se prelinse pe obrazul nebărbierit, vînăt de frig, pentru a dispare între buzele fără sînge, tremurînde. Autostrada nu se mai cunoştea, pînă şi pompele din faţa staţiei de benzină se confundau cu nămeţii. Dîrdîind, trecu privind în gol pe lîngă televizorul pornit dar mort, cu mintea plină de imagini cu focuri de tabără. Coborî în pivniţă unde frigul intens aproape îl paraliză. Încărcă stîngaci puşca ruginită, o băgă pe capacul rezervorului de la bază sperînd ca benzina să nu fi îngheţat de tot şi trase. O căldură imensă îl încălzi pe înfriguratul bărbat.

* * *

Erau mulţi. Fuseseră instalaţi cu trudă şi răbdare şi mai ales pe banii grei ai companiei, pentru că cei douăzeci de pereţi cu învelişuri şi straturi antifonice ai ultimului etaj ceruseră efortul a şase echipe de muncitori. Fuseseră instalaţi în timp record deoarece protejau sala de şedinţe de orice interceptare radio, bruiaj sau zgomot al străzilor aflate la mai bine de o sută de metri mai jos. Vîntul răbufnea, urla ca un monstru agonic rupînd din cînd în cînd resturi ale reclamelor fixate pe pereţii de afară. Dar ei nu îl auzeau deloc, oricum reclamele luminoase nu mai puteau lumina şi de fapt nici nu îi interesa. Mai apăsător era sentimentul izolării, al greşelii iremediabile, reuşind în sfîrşit să aprecieze valoarea unei jumătăţi de oră. Dacă nu s-ar fi încurcat în detaliile tehnice, dacă nu ar fi ascultat ultimul raport idiot, acum ar fi fost afară, înainte ca lifturile să se oprească. Înainte ca uşile de la parter să se blocheze sub povara zăpezii. Înăuntru era frig, groaznic de frig şi toţi şapte se înzăpezeau în ei înşişi.

Cristian Hriscu

– Cî-cînd eram m-m-mic, clănţăni Rordeau mişcîndu-şi cu greu fălcile neomenesc de albe şi cu asperităţi, o ţi-ţigan-că mi-a prezis că o... o să m-mor închis în frigider. Ma-mama a vîndut frigiderul în do-uă zile...

Domnişoara Xenia, singura aproape de el în stare să-i audă delirările, îşi întoarse scîrţîind capul spre dînsul.

– No-a minşit... nu de Rordeo-o - o... fîşîi limba tinzînd să se sudeze de cerul gurii.

Nu-i răspunse, poate nici nu o auzise. Rordeau îşi privi cu ochi ficşi carnea mîinilor care se albeau puternic, cristalizîndu-se în zăpada zgrumţuroasă. Simţea celulele îngheţate, transformîndu-se încet în ceea ce creierul lui îngheţat refuza să conceapă.

– Cuaternar... c-c-cuaternar... o-oh, glacia-ţiu-une...

Xenia, în schimb tăcu. Era o siluetă albă, îngheţată, în care cristalele pocneau, consolidîndu-se, tinzînd spre o formă haotică de cilindru topit. La fel ca ea, fantome în semiobscuritatea ultimului etaj, ceilalţi cinci se remodelau.

Dinţii de gheaţă sclipiră o clipă, apoi se unirăcu cei de sus. Capul încremeni pe o parte, cu gîtul îndoit.

„Mama spunea să mă tem de... de frigidere...", gîndi Rordeau. Şi eu... obraznic în frigiderul mare! Colegii, înşiraţi... pe sîrme ca nişte carcase de vite tranşate... în congelator. Ba nu!... Ca nişte oameni de zăpadă...

Ciprian Cîmpeanu

Contactează cenaclul **Quasar** indirect prin intermediul revistei **JSF**, al cărei nr. 6 tocmai îl căuta, devenind inevitabil membru al cercului de fani ieşeni, în preocupările cărora şi-a descoperit propriul hobby. S-a născut la 4 septembrie 1976 şi urmează în prezent cursurile Liceului C.NEGRUZZI din Iaşi. Incearcă , fără succes, publicarea unor texte scurte sf în revista liceului - **Corolar**, fiind refuzat conform principiului, încă la modă printre unii profesori, că numai cei din clasele cu profil special pot avea talent. Debutează în revista **Bursa de Est** (nr. 37-38) cu povestirea *Adevăratul stăpîn* , text care va obţine şi premiul de debut al JSF datorită publicării în numărul 14. Obţine o menţiune în tabăra internaţională de sf **ATLANTYKRON 93** cu povestirea *Nopţi de contrabandă*, care este publicată ulterior în **Jurnalul de Iaşi**. Ultima achiziţie pe 1993 este premiul special **POZITRONIC** pentru socio-ficţiunea *Mîntuire mecanică*, lucrare apărută în nr. 42 al J. SF.

Sorin SOROŞAN

Petrică SÎRBU

Psycho - 23

MOTTO:
Dumnezeu a creat lumea în şapte zile.Mitul lui l-au creat oamenii, iar mitul oamenilor îl contrafac actorii.

Mă uit la Elizabeth cum zace lîngă perete şi mi se pare o poză destul de reuşită. Are picioarele sub ea, genunchii sînt juliţi, mîinile atîrnă pe lîngă trupul plin de sînge, capul îl ţine în piept, părul i s-a revărsat peste faţă, nu i se mai văd nici ochii ăia violeţi cu care face bărbaţii să cadă pe spate.

"Gata, Anthony", bolboroseşte maestrul Alfred de pe scaunul regizoral. "Poţi să-ţi atîrni toporul ăla între picioare şi să fugi în lume".

Stă şi pufăie dintr-o pipă care arde veşnic, fumul se revarsă în jur, pare fum de crematoriu, împuţit şi dens.

"O faci fără tragere de inimă", zice privindu-mă dur. " O faci ca şi cînd n-ar fi o curvă, ca şi cînd n-ai urî-o".

Arunc toporul şi cînd îmi simt mîinile eliberate mă simt şi mai idiot în faţa burtosului de Alfred. Cîteva fufe rîd în culise cu mîinile la gură.

"O să încerc să pun mai mult suflet", îi spun după ce trag aer în piept ca să-mi domolesc nervii.

"Ar fi bine", grohăie Alfred. "Măi, Hopkins, n-aş vrea să cer serviciile lui Hackman sau Al Pacino. Eu nu vreau decît să omori o femeie, cît mai bestial cu putinţă. Atît îţi cer. Tu n-o faci cu convingere. Parcă ai prefera să te duci cu ea pe culoare".

Fufele rîd mai tare, iar eu mă simt şi mai idiot.

Tehnicienii meşteresc în ţeasta sfărîmată, apoi aplică plastifiantul organic şi pielea se regenerează în cîteva secunde.

Îi şterg sîngele de pe faţă şi îi schimbă tricoul chiar în faţa mea. Dumnezeule ! Merită să reiei scena măcar pentru asta.

Elizabeth se ridică şi mă sărută pe obraz.

"Nu dispera, iubitule. Chiar că nu pui suflet".

*

E ora două şi omor ţînţari. Sînt nişte nenorociţi lungi cît antebraţul, cu trompa ascuţită, veninoasă, clonată cu o genă mutagenă.

Un venin cu supradoză de sadism.

Mă uit la ei de aproape, văd ochii lenticulari şi încerc să le văd crisparea atunci cînd îi terciuiesc. Circulă ca nişte fantome în cadru, îmi penetrează pielea cu seva lor scîrboasă, mă fac mai împuţit decît cere rolul.

Alfred rîde bătîndu-se cu palmele de genunchi. Fufele îi ţin companie. E atît de cald încît s-au dezbrăcat la chiloţi. E greu să lucrezi cu o imagine atît de halucinantă.

"Aşa, Anthony, omule. Merge."

Sînt obosit şi sătul de sfaturi. Aş vrea să văd *o încărcătură explozivă sub neiorocitul ăla de* scaun pe care scrie mare ca să vadă orice dobitoc:

HITCHCOCK

*

"Trebuie să te gîndeşti că realitatea este mai dură decît fantezia. De aceea trebuie să improvizezi ceva mai împuţit decît scenariul. Mai împuţit chiar decît îţi cer eu."

" S-o facem", rîde Anne strîngîndu-mă de mînă, însă cu ochii pe Alfred.

"Tu să n-o iei în derîdere, Parillaud.

Hopkins trebuie mai întîi să-ţi facă vînt în ţepuşe, apoi să-ţi taie capul, mîinile şi picioarele, aşa că nu-i o fericire. O să muncim ceva să te refacem."

"Mare scofală". Anne îmi mîngîie braţul şi o face aşa de subtil de parcă aş avea-o în pat. Răspunsul este sec şi cu trimitere precisă. Eu am adus-o din creuzeta galică special pentru acest rol. Într-un fel îmi este datoare. Poate că d-aia zîmbeşte aşa angelic.

"Poţi să sugi ceva înainte, Hopkins".

Maestrul îmi întinde o sticlă cu ceva gălbui înăuntru. Beau şi alcoolul îmi trăzneşte venele. Beau pînă îmi învinge mila pentru fata asta frumoasă.

"Haraşo, băiete".

*

Mă rostogolesc douăzeci şi două de trepte, durerea îmi seacă măruntaiele.

Mae mă aşteaptă cu cuţitul în mînă, are faţa răvăşită de emoţie şi ură.Îmi înfige oţelul în abdomen şi mi-l răsuceşte în rană.

Mă priveşte cu ochii dilataţi cum mă prăbuşesc, în trecere dau un cap în balustradă, apoi mă lungesc la picioarele ei şi am grijă să nu închid ochii. Numai în filmele idioate oamenii mor cu ochii închişi.

"Mori, nenorocitule !"

Doamne, Dumnezeule ! De ce o fi spus asta ?

"Stop ! urlă maestrul ridicîndu-şi curul mare din scaunul care abia îl suportă. "Unde mamadracu' scrie asta în scenariu?"

Mae West mai are un pic şi plînge.

"O găselniţă, Alfred. Un artificiu".

Este de neimaginat ce poate să iasă din guşa aia mare a lui cînd este nervos. Are faţa roşie şi ochii beliţi ca melcii.

*

Apa fierbinte îmi curge în creştet, îmi tălmăceşte conturul, apoi se varsă în canalizare. Tehicienii au făcut o treabă atît de bună încît nu se mai cunoaşte nimic.

Îmi studiez abdomenul cu atenţie, întinzînd pielea cu degetele şi nu observ nimic.

"Mă primeşti şi pe mine ?"

Julia. Julia Roberts. Forfoteşte prin studiouri în căutarea unui rol. Mă hotărăsc pe loc să vorbesc cu Alfred despre asta.

I-aş oferi şi rolul meu numai ca să mă împungă mereu cu sînii, cum face acum, s-o facă de parcă ar vrea să mă tragă în ţeapă.

Julia se lipeşte de mine. Si nici apa reçe nu mă ajută să nu îi simt fierbinţeala pielii.

*

Heavy-cyber. Decibeli, grohăieli, gunoi.

Alfred nu mai poate de plăcere cu două femei pe pulpele lui de halterofil. Îmi trimite bezele din vîrful degetelor şi le ascunde pe unde apucă. Femeile rîd şi îi ling obrajii.

Ies aplecîndu-mă să nu dau cu capul în buiandrugul portalului. Cîteva femei urlă isterizate cînd mă văd şi dau năvală în jurul maşinii care mă aşteaptă.

"Succes, Hopkins ", pufăie Alfred, rezemat în uşa studiourilor. "Să fiu al dracului, dacă nu mi-aş tăia sexul numai să am şi eu trecerea ta".

Femeile din apropiere îi sorb cuvintele şi îl asigură că s-ar culca între pernele lui, măcar aşa, de fantezie. Sînt psihopate sau drogate. Au feţe murdare, cu ulceraţii, tunsori macabre şi artificii înfipte în nas, buze şi urechi. Poate şi în altă parte.

Maşina ocoleşte cu greu dărîmăturile, femeile încă bat cu palmele în geamuri, curge o ploaie murdară, urinoasă.

*

Anul 17 de la Holocaust.

Iisus nu a venit pentru a doua oară să vadă mizeria umană. El stă undeva, într-un univers paralel. Poate arată discipolilor sau Tatălui Ceresc cît poate omul să îndure suferinţa.

Între timp bărbaţii şi femeile şi-au pierdut credinţa. Ei caută lumea contrafăcută pe ecrane organice.

Un paleativ pe care noi îl oferim în dar cu speranţa de a-i convinge că răul poate fi şi mai grotesc. Să îi facem să trăiască.

*

În spatele maşinii înfloresc linii frînte pe ziduri, crevase luminoase care metamorfozează litere: "PSYCHO -23".

Oamenii urlă mai tare şi se aşează direct în stradă cu ochii ţintă pe ecran.

"Să intru cu maşina sub generic?" Mansell zîmbeşte de sub cozorocul caschetei cu ochii fixaţi în balustrada de oţel.

"Fă-o Nigel!" îi zic dur. În definitiv ce mă costă ?

Mansell ambalează motorul, decuplează sistemul antişoc şi ne prăvălim într-o explozie infernală, printre rămăşiţe de oţel, moloz şi praf. Îmi văd pielea sub limbile focului.

" PSYCHO - 23 ", scrie deasupra noastră în basorelief. Literele sînt ca de foc, răzbat prin perdeaua neagră de fum.

Mansell stă crispat în scaun, cu arborele de direcţie înfipt în piept.

" A fost grozav Hopkins, nu ? Uită-te la ei."

Şi mă uit. Şi îi dau dreptate. Oamenii urlă fericiţi. Le place.

Baba Oarba pe acoperișul lumii

— după o idee de Ionuț Bănuță —

Dănuț Ivănescu

1. Mîinile mi se-ncleștează de traversă. Știu ele ce trebuie făcut în orice situație, al dracului de bine știu. Eu mai uit, mi se-ntîmplă destul de des chestia asta, deși din păcate niciodată cînd și cît trebuie, lor însă nu. Și poate că nu-i rău, de ce-ar fi? Numai că'tu-le-n falange de egoiste, ignoră restul. Și trupu-mi pendulează inerțial, izbindu-se de pilonul hotolitic. Noroc cu disjunctorul neural șutit la plecare de la Big Foot. Elimină informația înainte de a deveni durere.

Observ în treacăt o picătură roșie ivindu-se dintre degete și poticnindu-se în manșeta skinscoth-ului. Iar sus de tot, printre fuioarele gălbui de ceață, zăresc țesătura suprastructurii. A substructurii? Chestie de optică, atît.

Mai rătăcesc o vreme prin labirintul de grinzi desenat parcă de-un plotter schizoid. Dimineața nu poate fi departe, o simt bîțbîind prin preajmă. Acum dă colțul și s-alege praful de tot planul. Ba nu, ba nu. Uite trapa. Arată de parcă nimeni n-a atins-o de la Ruptură-ncoace. Acoperită de-o borîtură morcovie puțind a epoxizi expirați. Dezactivez rapid securist-ul și salt capacul cu creștetul. Arunc o privire peste buza de duroplast. Ceață în continuare, mai densă parcă. Și mai galbenă. Apoi duhoarea. De lubrifiant mineral, de fum și de încă ceva. Mirosul lor. Mă cațăr la suprafață cu unduirile lui White Mongoose. La ceea ce pentru mine va însemna azi suprafață. Technotown-ul adică.

Terciul care-mi țîșnește printre degetele picioarelor, clisma asta urbană, îmi saltă stomacul în gît. Greață se numește? Nu, zău. Ce mă-sa, jegu-i jeg și-atît, fie el techno-jeg sau echo-jeg.

Picioarele încep să-mi tremure de-ncordare. Cred că nemișcarea din jur e de vină. Străzile pustii dorm ca după o orgie. Parcă am intrat cine știe cum, într-o hologramă d-aia veche, statică. Scotocesc din ochi după un reper. Domul Central. Un morman monumental, fără moț, ițindu-se deasupra delirului arhitectonic. Mă aflu deci în rectul orașului. Cu atît mai bine. „Cu atît mai bine". Îmi repet în gînd. Nu sufăr de coprofobie. Care va să zică undeva la stînga se află „Sad Angel", iar două străzi spre nord „Man's Heaven". Și pe-acolo își tîrîie burdihanul întesat în grefe Cubller. Șeful găștii de împuțiți care trăiesc din incursiuni. Ăl mai scîrbă dintre scîrbe. Sau Cere, cum i se mai spune după colțuri cu glas șoptit. Cur-Rînjit adică. Să-ntepenesc de nu ți-o-ndes în mufă, Cubller, morții mă-tii de jigodie.

2. Pe-atunci îmi plăcea să mă zgîiesc. Coboram la numai cincizeci de yarzi și mă zgîiam la viermuiala aia inutilă. Atît, fără să mă amestec cu ei, Doamne ferește. Întotdeauna am afirmat că-s prea numeroși oamenii și seamănă tot mai mult între ei. Eu mă simțeam superior lor. Priceput adică într-o mulțime de lucruri și al dracului de deștept. Poate că și eram, nu? Poate că și eram. Sînt. Oricum nu mă durea nici acolo de ei. Nu-i deranjam, nu mă deranjau, și-atîta tot. Zarathustra aborigen. Adevărul e că ei mi-ar cam fi tras-o, dacă ar fi avut curaj. Nu dintr-un motiv anume, ci pentru că pur și simplu-i stresa prezența mea potențială permanentă deasupra lor. N-aveau suficient sînge s-o facă. Prea multe pericole în „no man's"-ul meu. Dar nu eram proscris. Nuuuu. .. Mai degrabă un paria. Scuipat și de jos și de sus. Prea plictisit pentru a coborî, prea scîrbit pentru a urca. Și mă simțeam bine, așa unic cum mă credeam. Nu încercasem încă dorința neghiobă de a fi acceptat.

3. Gangul e presărat cu carcase sparte de microdisplay-uri, resturi de convectoare, dreams makere arse, căblăraie opto-electronică și tot felul de alte rahaturi. Techno-rahaturi scrîșnind sec sub pași. Iar printre ele coleoptacii cît un flip, născuți din dejecțiile orașului. Reacția naturii la exagerările omului.

Nicadorul începe să chițăie subțire. Îl scot din buzunar, îmi ridic pletele prinse-n coadă și-l fixez pe ceafă, nu fără oarecare repulsie. Ușoare înțepături, urmate de senzația aceea de curgere spre în afară, ca-ntr-un orgasm. Prind frînturi reci de gînduri, îmbîcseală, primitivism, ură. Toate tulburi, ca după o overdoză de chang cu tebaină din belșug. Apoi undele noastre cerebrale se suprapun, iar valurile devin limpezi. Aproape că văd interiorul cîrciumii. „Man's Heaven" e pe-aproape deci. Mă strecor printr-o spărtură. Aerul devine tot mai dens, aproape lichid. Parcă înot în lături și căldura lor îmi arde branhiile. Mă simt precum o sculă cu prezervativul pe cap. Adică-mi tot repet că se putea și mai rău, bălăcindu-mă în propriile secreții.

4. În ziua aceea juca champ cu Badger. N-aș putea spune ce m-a atras la ea. Probabil ceva-n mișcări sau poate faptul că pierdea tot timpul. Altfel era urîtă, ca orice echo. Ce dracu' să-ți placă la mutra aia pe jumătate acoperită de cover-prana pomită din pomeți și atîmînd ca un scrot pînă la baza gîtului. Mai și fremăta pe deasupra, filtrele Simpson pulsînd suprasolicitate de efort. Numai tîmpiții se pot îndrăgosti de o muiere cu branhii. Numai tîmpiții. Tîmpitule.

5. Ușa-i mînjită cu grafitti-uri porcoase. Peste ele scrie-n diagonală, cu vopsea roșie, fosforescentă: „Două credite și asistați la o căsăpire artistică. Zece și scoateți cu mîinile voastre măruntaiele unui echo. Dedesubt șmecherii adăugaseră cu acrilat verde: „Bă, cur pictat. Cu dece plasto io trag lu măta pînă crapăm de plăceri."

Împing ușa și intru. Zăresc din mers ochiul cyberdect-ului clipind portocaliu în dreapta. 60% componente electronice cică. L-am fentat băga-mi-aș. Simulatorul de sub skinscoth a făcut-o de fapt. Cubller, vin să ți-o trag.

6. „Cîndva pe Pămînt trăiau oameni și-atît. Ca tine. Nu echo, nu techno, oameni. Asta pînă s-a născut Lothar. Marele Lothar. Pieir-ar sămînța lui și adamiților lui behavioriști. Fără el n-ar fi existat niciodată Ruptura. Pentru că, întărîtați de amitriptilină și de cuvinte bine-ntoarse, cîțiva puțoi au fugit prin găoaza orașului strigînd din fundul plămînilor: „Înapoi în natură." Ba pe-a mă-ti, mă. Ba pe-a mă-ti.

Iar după aia ciochistul i-a convins să-și grefeze branhii protejate de cover-prana, în care păstrau apa vie din grota Fecioarelor. Ca să respire chipurile aerul primordial, pur, neprihănit. Ca să nu poată vorbi. „Cuvintele-graiul minicunii. Miniciuna-esența răului".

Așa spune Seven Fingers. Adică asta-mi transmitea cînd stăteam seara și băteam împreună cîmpii. El cu fiola fixată în mufa din scobitura antebrațului, eu cu paharul de chang în față. Doamne și cîte știa bătrînul. O enciclopedie vie era, fără exagerare. Asta se-ntîmpla după ce-am coborît. Pentru că pînă la urmă am coborît.

7. Pute cumplit înăuntru. Rai pe dracu. Raiul dezaxaților. Mă retrag spre stînga și alunec pe bancheta fixată-n perete. Privesc în jur. N-am timp pentru mine. La bar o pereche urlă alternativ unul la altul. Le aud orăcăiala, dar nu înțeleg o boabă în prando. Și nici nu-i nevoie, pentru că gesturile sînt limpezi. Masculul pare furios. Acu-i rupe gîtul muierii. Prelungirile osoase pornite din pomeți ca două picioare de crab cu degete la capete, i se agită excitate. Dar femeia nu-i o amatoare și cedează la timp. Sau se lasă convinsă. Sau s-au înțeles asupra prețului, dracu știe. Tijele care-o susțineau în poziția șezut I se retrag în șolduri fără zgomot și se întinde profesional-lasciv pe podea. Își depărtează încet coapsele, dezvăluind un sas lucios. Barmanul privește aparent indiferent peste tejghea, dar labrusul frontal îi freamătă bălos, trădîndu-i starea. Bărbatul se lasă în genunchi lîngă ea și înfinge pumnul din senzometal în deschidere, rotindu-l totodată. Mormăie ceva, tot în prando, apoi biela-manivela-braț, începe să se miște ritmic. Acordurile mecgrunt aproape că îmi sparg timpanele. Stomacul mi-e în gît, pentru a nu știu cîta oară de cînd am urcat.

lar masculul, juisînd cu capul lăsat pe spate, grohăie ca un mistreț în călduri. Dumnezeule, unde au ajuns ăștia. Se vede treaba că niciodată nu știi destule.

8. Informația m-a costat doar o doză. Nenorocitul zăcea pe-o rînă și rigîia și scîrțîia și n-avea nici o șansă să-l ajute careva. Am făcut-o eu, dracu știe de ce. De ce s-ajuți un motocentaur, scuipat pînă și de cei din lumea lui. Din milă? Din teamă mai degrabă. Poate că există totuși acolo sus, foarte sus, ceva. Cineva?

După ce i-am injectat trei fiole în mufa spinală a-nțepenit ca lovit de tetanos. Cît pe-aci să cred că am exagerat doza, dar ți-ai găsit. Fusese foarte mare, e-adevărat, dar nu suficientă pentru a-l curăța. O vreme n-a scos un sunet. Doar servoșarpele cuplat la vasele nazale s-a înviorat, nu-i mai atîma peste buză, ci a-nceput să se zbată, mușcînd spasmodic lobul urechii stîngi. „Ăsta-i gata. S-a-nbolnăvit de exitus", mi-am zis în gînd ridicîndu-mă. Încercasem, ratasem. Și? Dacă nu reușești să repari un dreams-maker nu înseamnă că tu l-ai defectat. Regrete n-aveam, de ce să mint. Dar tocmai îmi ștergeam genunchii skinscoth-ului, cînd a-nceput să-i zumzăie ceva-n torace. Ca zgomotul de fond al unui emițător de duzină. M-am întors și-o clipă ne-am privit în ochi. Mă rog, el mă privea în ochi, eu în biocaptatoarele pe care le avea implantate în orbite. Nu sînt convins că mă vedea. Mai ales că aproape instantaneu a început să turuie. O perorație sinalefică pe care o înțelegeam destul de greu, dar o înțelegeam, pentru că nu în prando vorbea. Iar asta nu mi-a dat de gîndit. Ce să-i faci, avem mai multă încredere în manifestările instinctuale sau subconștiente. Le bănuim mai adevărate.

Cuvintele se alergau, se amestecau într-o singură tînguire metalică, pe care o ascultam blocat, incapabil de vreo reacție. Ceva despre o bătaie încasată, urmată de momente de pierdere a controlului și cum grație unei defecțiuni sau conexiuni accidentale sau mă-sa știe cui, prinde de atunci emisia reprezentanților unei alte civilizații, aflați în drum spre Pămînt și domici să ne ajute din motive obscure. Și tot așa, tîmpenie după tîmpenie. Și speranța care sfîrîia în mine ca o picătură de conductă încinsă. N-aș fi vrut, eram într-o pasă proastă și mă doream logic, dar parcă facem numai ceea ce vrem? Am plecat împleticindu-mă, fără să mă gîndesc că ar fi fost caraghios să mă descopere de la prima incursiune. Și de-atunci ideea că vin, că vor veni în sfîrșit, mi-a dat firul care-mi trebuia, paiul de care să mă agăț. Și mi-am amintit de vremea în care credeam că totuși oamenii nu pot fi abandonați ca un decor spart.

9. Ai ei îi spuneau „Night's Eye", dar pe mine mă enervau sintagmele astea ridicole. Petra mi s-a părut un nume mult mai potrivit, n-aș putea explica de ce. Și în fond, totul trebuie explicat, disecat, logicizat? Aiurea.

Mi-a acceptat compania din prima clipă, deși eram altceva. Deși mulți dintre echo mă priveau încă ostili. Sau poate că tocmai de aceea. I-oi fi trezit instinctele materne. Cert este că alături de ea mă simțeam din nou om. Nu bărbatul dur și descurcăreț, nu dezamăgitul superior, nici măcar organismul spermatogen care sînt de fapt. Pur și simplu om. Chiar dacă deveneam brusc tîmpit. Chiar dacă gîndurile mi se-nvălmășeau. Chiar dacă pînă și picioarele mă trădau și mergeam precum un blonav de proctită.

Numai că dacă doream mai mult, și-o doream, fir-aș al dracului, trebuia să mă integrez. Ceea ce am și făcut într-un tîrziu, fără să strîng prea tare din dinți. Operația de implantare a bronhiilor nu cred însă c-am s-o uit vreodată și nici senzația pe care-am încercat-o apoi, zărind pentru prima dată în oglinda cover-prana, încă rigidă atîmîndu-mi sub pomeți. Am urît-o atunci pe Petra. Pentru o clipă, e adevărat, dar am urît-o. Iar lumea își vedea în continuare de ale ei, de parcă nimic nu se schimbase.

10. Din doi pași ajung la tejghea. Îi îndes barmanului vîrful Coltului în gușă. Degetul îmi tremură ușor pe declanșator, dar rămîne acolo. Nicadorul e și el excitat la maxim, ceea ce-i bine, pentru că pot supraveghea tot barul, fără să-mi clintesc privirea din ochii broscoiului. Zăresc pînă și cilii din gurile zoocyb-ului care-și agită trupurile viermiforme încercînd să se smulgă din suport.

– Pe Cubller îl caut, domnu' Jigo. Îi transmit grețosului, ricîindu-i totodată puțin lobul occipital.

S-a cam blocat puișorul. Împing mai tare vîrful Coltului. Ochii i se dilată ca după o overdoză. Îmi arată cu o mînă șovăitoare ușa din dreapta. O deschid cu umărul și pătrund într-un culoar boltit. Disting prin lumina picloasă, emanată de pereți, un tip din gardă. N-am timp să-l evit, așa că trec pur și simplu peste el, descărcîndu-i în țeastă, din mers, 25.000 de volți. Mă prăbușesc printr-o altă ușă, aflată la capăt, mă rostogolesc rapid și sînt din nou în picioare. Cubller zace într-un fotoliu cu o erotomeșteră la picioare. Sughite cînd mă vede. Vreau să mă reped în el, dar zăresc în dreapta... Nicadorul începe să se zbată sub fluxurile trimise de creierul meu. Petra? Dumnezeule, ce... Suferința mă învăluie ca un strat superficial, ca o epidermă chinuită, iar dedesubt... Dedesubt nimic. Vid.

Deși complet goală, nu-i recunosc trupul. Abdomenul, începînd de sub sîni și pînă la părul pubian, e transparent, iar înăuntru... Înăuntru freamătă un foetus cu mutra boțită și luciu metalic. Prea tîrziu, tu-i morții mă-sii de soartă. Prea tîrziu. În două săptămîni va naște bine-merci un techno mititel, pe care-l va crește bineînțeles cu grijă și afecțiune. Doar muierile echo sînt cele mai talentate closti.

11. Stăteam la taclale cu Seven Fingers... Apoi a intrat cineva, nu-mi amintesc cine, parcă Little Bear a fost și am simțit imediat spaima și ura și neputința. Inima-mi bătea în coaste ca un drill hammer și m-am trezit pur și simplu afară, în stradă. Cubller, nu-i știam numele pe atunci, o înhățase pe Petra năucită de tranchilizant și ajunsese deja undeva pe la jumătatea pilonului central. Urca al dracului de repede, ajutat de suspensorul antigravific. Iar în spatele lui restul găștii, vreo douăzeci de malaci tîrînd încă trei muieri echo. Nu știu cum am ajuns în spatele lor, văd și-acum mutra congestionată a ultimului, cu un cap mai înalt și lat cît un încărcător bionic. A vrut să tragă, dar n-a mai apucat. L-am spintecat pînă-n șold cu securea și-am început să mă cațăr. Mă descurc bine la cățărat, pe bune, dar asta nu era o întrecere sportivă. Noroc că am primit lovitura în frunte încă din primii metri. N-ar fi fost o plăcere să cad de la mama dracului.

Cînd m-am trezit se lăsa seara peste Echotown, iar Long Hair mă mîngîia pe frunte.

12. Cubller se zgîiește la mine cu gura căscată. Efectiv. Printre buzele unsuroase i se zărește limba ca un clitoris obosit. Îi reped un pumn între ochi. Erotomeștera nici nu tresare, se trage doar într-o parte, făcîndu-mi loc. A văzut destule-n viața ei ca s-o mai impresioneze modul sistematic în care-l terciuiesc pe Cubller. Eu nu-mi dau seama decît după ce devine o masă informă de carne sîngerie, cyber-componente, crom și piele. Degetele de la picioare, rămase intacte, zvîcnesc ușor, de parcă moartea proprietarului nu le privește.

Arunc drugul metalic cules dracu'știe de unde, din mers, probabil. Oricum ce mai contează. Petra e... Petra nu mai e. Ies printr-o altă ușă, direct în gang. N-am nici un plan, pur și simplu nu vreau să pună jigodiile mîna pe mine. Văd mîna secure a paznicului coborînd. Evit în ultima clipă, ca la un meci de „last stop" și fug fără să ripostez. La ce bun?

Alerg bezmetic prin orașul încă pustiu. Escaladez zidul periferic. Tot nu știu ce urmăresc de fapt. Adică nu conștientizez. Ajung sus sleit de puteri. Îmi urcă rîsul în gît ca o vomă. Sau mai degrabă amintirea lui. Aș vrea să-i pot da drumul spre turnurile translucide ale ghețarului Rongbuc, care se zăresc undeva jos, pe muchia de nord-vest. Și, brusc, îmi dau seama ce am de făcut, înțeleg dintr-o dată de ce m-am cățărat. Îmi deschid brațele și plonjez în gol ca o cruce vie, lăsînd în urmă cele două orașe, organismul dihotomic care acum mi-e mai străin ca niciodată. Fără regrete, fără bucurie. Dedesubt se scurge șaua de nord, aprinsă de razele dimineții și mă pătrunde tristețea îndîrjită a strămoșilor, prinși în gheață precum insectele în chihlimbar. Iar Zeița Mamă a Pămîntului devenită Axis Mundi, singura zonă de pe planetă care mai suportă viața, tace. Și mă văd prăbușindu-mă și înălțindu-mă, dar nu mă mir, nimic nu mă mai uimește, nici măcar trupul meu zdrobindu-se de o surplombă. Trec apoi din nou pe deasupra EchoTechnotown-ului răsărit ca un butoi pe creștetul lumii. Străbat norii cirus și aud huruitul stelelor, le aud clar cum se mișcă pe traiectoriile lor ruginite. Și apare inelul din jurul Pămîntului, pe care-l vedeam uneori prin spărturile trecătoare ale ceții, fără să bănui ce-ar putea fi. Acum știu tot. Oare cîte revelații mă mai așteaptă? Aflu deci despre migrația pe orbită a rebelilor în timpul celui de-al treilea măcel mondial și cum s-au învîrtit ei mii de ani în jurul planetei, privind fără să intervină agonia, apoi moartea rasei și în cele din urmă pe mine, ultimul supraviețuitor, bolnav și singur, așteptînd, ascuns într-o peșteră, căderea cortinei. Și cum s-au gîndit ei să-mi ofere un sfîrșit frumos, elegant, de Robin Hood într-un oraș care nu există, care nu mai există dinainte de a mă naște eu.

Și mă integrez în biotesătura inelară, între mii de alte minți așteptîndu-mă, acceptîndu-mă calm. Sînt parte din întreg. Celulă în organism. Dar Petra?

ACFSF „QUO VADIS" Ploiești

Generaţia '90 - biografii

Dănuţ IVĂNESCU

- Născut la 08. 08. 1964 (deci *Leu* şi *Dragon*). Face din parte din *Generaţia X*.

A absolvit Institutul de Petrol şi Gaze-Ploieşti. Facultatea de Forajul şi Exploatarea Sondelor, promoţia 1989. Repartizat prin forţa lucrurilor la Suplacu de Barcău, jud. Bihor, unde a făcut pe inginerul petrolist vreme de doi ani. N-a căpătat agorafobie, dar s-a lecuit pentru mult timp de viaţa în sînul naturii. Actualmente lucrează la SC Trustul de Instalaţii şi Automatizări Bucureşti SA, Filiala Ploieşti.

L-a pasionat entomologia şi ca urmare a alergat pînă tîrziu după fluturi (scuze, lepidoptere), ba chiar a existat o perioadă cînd se visa cel puţin la Muzeul Antipa (nu ca exponat). La fel şi cu istoria, dar perspectiva unei catedre la ţară l-a lecuit înainte de a se gîndi serios la ea ca meserie. Care va să zică a ales pana...

Ah, ar mai fi bineînţeles literatura. Sud-americanii, Beckett, Celine, dar şi Sartre , Kurt Vonnegut, Kundera. Din SF & genurile conexe: Gibson, Strugaţki, Frank Herbert, Philip K. Dick. Un nu hotărît lui Asimov şi Van Vogt. Mircea Cărtărăscu este cel mai bun prozator român din ultimii treizeci de ani.

Nu visează să scrie romane (nici Borges sau F. Brown n-au făcut-o).

Membru al cenaclului "Jules Verne"de prin 1986. Din 1992 face parte din ACFSF "Quo Vadis?" Ploieşti.

Debut în "Star Trafic", care şi-a încetat apariţia după aceea. Texte apărute în "Quasar", "Jurnalul SF", "Anticipaţia". Diverse premii din '92 încoace (*Atlantykron '92, Iaşi, Nemira, Cluj, Giurgiu*).

Cea mai mare reuşită: o fetiţă de şase ani. Cea mai mare nereuşită încă n-a venit, dar probabil e pe-aproape. Se poate şi mai rău.

Ana-Maria NEGRILĂ

- născută la 25 septembrie 1972
- studentă în anul III la Facultatea de Litere, secţia de română -engleză;
- am început să scriu prin '84-'85 datorită serialului "BLAKE - 7" de la bulgari;
- din '90 membră a cenaclului ASR unde mă manifest prin proză fantastică ; debut în fanzinul "Porţi albastre";
- din '92 membră a cenaclului "String" , iar în '93 debut în "Jumalul SF" nr. 25 cu "Fragile", premiul I-Giurgiu;
- îmi place muzica techno, dar şi cea compusă de Queen, Sting, Vanghelis, Kitaro;
- din literatură: cărţile fantastice chinezeşti, literatura japoneză (în special cea din evul mediu), cărţile populare; autori preferaţi: Raymond Chandler şi William Gibson;
- filmul preferat: "Blade Runner".

Tron sau sublima satisfacţie oferită de computere

SUA 1982; Regia Steve Lisberger 96'.

Supercompact, scenariul filmului s-ar rezuma la o frază care ar suna cam aşa: un tînăr expert în computere, ce bănuieşte unele nereguli în sistemul de comunicaţii, este atomizat şi introdus ca o simulare elctronică în circuitele unui computer, unde este forţat să devină ţinta unor scenarii de jocuri sadice.

Însă impactul dintre filmul propriu-zis şi spectator e devastator. Condus într-un ritm alert bine dozat, spectatorul rămîne şocat (depăşind adjectivul de „impresionat"!) de viziunea perfectă a viitorului în care dinamica culorilor şi liniilor creează un Univers aparte.

Pentru a realiza fantastica aventură în lumea bizară a supercomputerelor, a construcţiilor şi a maşinilor viitorului s-au folosit doi scenografi, care au fost... două computere: „Triple I" şi „Magie". Împreună cu o echipă de 20 de programatori şi analişti, ele au realizat de-a lungul a nu mai puţin de 21 de luni(!) de lucru, un film UNIC în istoria „celei de-a 7-a arte". Filmările au început de fapt, prin turnarea scenelor jucate de actorii principali în studio, în alb-negru şi pe fondul unor draperii de catifea neagră. Reflectoare puternice nu luminau decît feţele acestora, precum şi superbele lor costume – o îmbinare ingenioasă între o armură medievală şi un echipament sofisticat de hochei. Apoi, această „schiţă primară" a fost „servită" computerelor. „Triple I" a preluat imaginarea şi desenarea peisajului avînd ca bază de plecare planşele, realizate de nu mai puţin de 200 de desenatori dintre cei mai performanţi, înfăţişînd lumea viitorului într-o viziune unitară, cu forme şi peisaje, construcţii şi maşini originale. Computerul a „explorat" secvenţă cu secvenţă, reţinînd în memoria sa electronică specificul peisajului. Ceea ce copleşeşte spectatorul e tocmai compunerea imaginilor futuriste cu ajutorul unor forme elementare (triunghiuri, pătrate, poligoane, prisme) folosite ca un fel de componente prefabricate. Aceasta a fost prima faza a muncii lui „Triple I". El a preluat apoi operaţiile extrem de migăloase de desenare, cadru cu cadru, a secvenţelor în care iluminarea unui piesaj se schimbă ca urmare a deplasării sursei luminoase sau a celor în care obiectivul aparatului de filmat se mişcă în diverse planuri. Pentru computer însă intervenţiile menţionate nu au ridicat probleme deosebite, productivitatea sa (manipulată) fiind incomparabil mai mare. De exemplu: pentru secvenţa de cîteva minute cu trecerea unei nave spaţiale, puternic luminată, prin mijlocul unui peisaj „urban" au fost necesare lucrări de programare de aproape şase luni.

Cea din urmă sarcină (şi cea mai dificilă) a fost preluată de „Magie". El a încorporat siluetele şi feţele actorilor, precum şi imaginile vehiculelor în mişcare în peisajul oferit de colegul „Triple I".

Computerul a realizat, tot din elemente prefabricate, de data asta: sfere, cuburi, cilindri, priamide etc., bizarele forme ale vehiculelor viitorului sau ale unor banale obiecte din peisajul interior sau exterior, nişte simple scaune „transformate" în ultrasofisticate veliere solare ce se deplasează în lungul unor raze de lumină. Astfel, o astronavă a fost materializată de la apariţia şi pînă la ieşirea din-cadru, fiind urmărită sub toate unghiurile din care spectatorul trebuia s-o vadă pe ecran. Printr-o strînsă conlucrare, între cele două computere s-a putut trece apoi la „asamblarea" filmului. Fiecare computer şi-a realizat sub formă de diapozitive, porţiunea de imagine pe care o avea în sarcină, lăsînd loc liber pentru elementele ce trebuiau completate. Acestea veneau sub forma unor alte diapozitive care, prin suprapunere, compuneau imaginea finală, cu toate detaliile necesare. Un amănunt interesant: aceste imagini-diapozitive au fost filmate, una cîte una, de către o echipă ce cuprindea nu mai puţin de 26 de operatori!

Imediat ce filmul a ajuns să cucerească publicul, să colecţioneze elogiile criticilor şi să devină un mare succes, s-a lansat ideea de a-l realiza... tridimensional. Computerele au prelucrat (de data aceasta experimetnal!) realizările de utlimă oră în televiziunea 3D. Pentru ele a fost simplu. Imaginea 3D a fost produsă prin prelucrarea unui semnal video obişnuit, bidimensional. Trecerea de la două la trei dimensiuni s-a făcut printr-un procedeu ce păcăleşte ochiul. Sînt distorsionate atît liniile orizontale, cît şi cele verticale. Pentru obţinerea de efecte stereo, imaginea baleiată orizontal ese spartă prin dublarea impulsului de sincronizare. S-au obţinut astfel, imagini separate pentru fiecare din cei doi ochi. Ecranul este privit cu ochelari speciali, avînd cîte o lentilă-filtru pentru fiecare ochi. „Realizarea în 3D va fi o mare realizare", au spus experţii computerelor, dar bogăţia culorilor, luminilor, detaliilor şi originalitatea i-au adus faima lui „Tron" în bidimensional. „Nu numai, vom spune noi, spectatorii, ci realizarea artistică acea ridicare a esteticului artei la perfecţiune.

Oricum, turnarea filmului „Tron" oferă o imagine impresionantă a perspectivelor extraordinare pe care le deschide penetraţia computerelor în „cea de-a 7-a artă".

Belei AURELIUS ✍

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025